

Բասիլայել Պատկանյան

Վերջաբան

Լրռեց: Ամպերը եկան ծածկեցին
Երկինքն ու լուսինն աչքես խըլեցին.
Մընացի մենակ՝ հոգիս վրրդոված,
Ձեռներըս ծոցիս, գլուխս քարշ արած:
Եւ այնուհետեւ ամեն իրիկուն
Մընում եմ լուսնի խաղաղ ծագելուն.
Նորա տըխրամած դէմքը նայելիս՝
Յիշում եմ թշուառ վիճակը ազգիս:
Ա՛խ, ցուա՛, փայլէ՛, տխրադէմ լուսին,
Գուցէ՛ քու փայլից փայլ տաս եւ ՀԱՅին,
Պատմէ՛ շատերուն ՎԱՐԴԱՆի Մահը,
Կամ ի՞նչպէս կորաւ ՀԱՅ ԱԶԳի գահը,
Կամ ի՞նչ վեհ սիրով սիրում էր ՎԱՐԴԱՆ
Մայրենի հողը,- աշխարհն ՀԱՅԱՍՏԱՆ: